

spreddt ud i Befolkningen, at de have været under Behandling for en venerisk Sygdom. Lægerne have efter min Formening efter Lovforslagets Bestemmelser ingen som helst Forpligtelse til at opgive Navnene paa de Patienter, de have haft under Behandling. De skulle opgive hvor mange, men det kan jo ikke være generende for dem, der have søgt Lægehjælp.

Det ærede Medlem, som førte Ordet for Mindretallet, udtalte, at det gjaldt om at faa gjort noget virksomt for, at disse Sygdomme kunne blive behandlede paa forsvarlig Maade, saa at disse Patienter virkelig bleve helbredede. Hvordan kan det saa være generende for Lægerne at faa dette Paalæg om, at de skulle paase, at Patienterne vedblive at holde den Kur, der bliver dem paalagt, for at de kunne blive helbredede, og at de ikke løbe fra den i Utide og derved kunne paaføre andre Smitte og udbrede Smitten videre? Jeg forstaaer det ikke, og jeg tvivler ogsaa noget om, at den Trusel, som en enkelt Læge havde udtalt, at han ikke fremtidig vilde behandle veneriske Sygdomme, vil blive for det store Flertal andet end et tomt Ord, som de ikke ville have noget med at gøre.

Jeg kan heller ikke indse, at der er nogen særlig Grund til at forhøje den Betaling, som de visiterende Læger skulle have for at behandle disse Patienter. Lovforslaget bestemmer, at naar en saadan Læge har behandlet flere Patienter paa det offentliges Bekostning, skal han have 4 Kroner for at undersøge den første og 1 Krone for hver af de øvrige, naar der er flere. Det er en Skønssag, om denne Betaling er forsvarlig overfor Lægerne. Jeg synes, den nok kan være forsvarlig, og jeg finder ikke, at der er Anledning til at forhøje denne Betaling. For øvrigt er det ikke givet, at Lægerne ville komme til at faa Betaling for hver enkelt. Det er muligt, at de faa en fast aarlig Betaling af vedkommende Kommune for at besørge dette Arbejde, og saa falder denne Bestemmelse om Betaling for hver enkelt bort.

Jeg kan i det hele ikke se, at der er nogen særlig Grund til at vedtage noget af de stillede Ændringsforslag, heller ikke det sidste, som er mest uskyldigt, i alt Fald at se til, nemlig Forslaget om, at Loven skal forelægges til Revision inden den 1. Januar 1912. Det, som jeg har mest imod ved dette Ændringsforslag — det er den Hovedbetragtning, jeg gjorde gældende —, er, at jeg ikke gerne vil lade Lejligheden slippe mig ud af Hænderne

til at faa vedtaget det foreliggende Lovforslag. Man er, hvis der vedtages Ændringer i Lovforslaget, og det bliver sendt tilbage igen til Landstinget — hvor der vitterlig er ikke saa lidt Modstand mod hele denne Lovs Bestemmelser og Tendens —, ikke fuldkommen sikker paa at faa det tilbage igen og faa det vedtaget her i dette Ting, og jeg mener, at vi ville gøre stor Uret, hvis vi ikke fik Loven vedtagen og fik gjort det store Fremskridt, som denne Lov er. Skulde det vise sig, naar denne Lov faar virket i 4—5 Aar, at der er Bestemmelser i den, der ere uheldige, og som man ønsker ændrede, staar det enhver frit for — det staar den kommende Minister eller Regering og hvert enkelt Medlem frit for — her i dette Ting eller i det andet Ting at foreslaa Ændringer i den foreliggende Lov. Og ere de Bestemmelser, som nogen kunde ønske forandrede, virkelig af den Karakter, at der her i Rigsdagen kan vindes Stemning for dem, er der heller ingen Tvivl om, at en Ændring af dem vil blive gennemført. Jeg kan derfor ikke se, at der er nogen som helst Nødvendighed for at sætte den Bestemmelse ind i Loven, at den skal forelægges til Revision indenfor det foreslaaede Aaremaal. Selv om den staar der, have vi dog ingen Sikkerhed for, at der bliver foretaget Forandringer i denne Lov, den kan derfor godt blive ved at gælde, som den er. Jeg vil derfor tilraade, at vi stemme imod alle de foreliggende Ændringsforslag, og at vi stemme for Lovforslagets endelige Vedtagelse. Jeg tror, at vi derved efterkomme et indgaaende Krav fra den store Masse af den danske Befolkning, og jeg er overbevist om, at man vil være os takskyldig for, at vi bidrage til at faa dette Spørgsmaal bragt til en saa god Løsning, som det vil faa ved det foreliggende Lovforslag.

Ordføreren (K. Bjerre): Det ærede Medlem for Saksøbing (Rørdam) har selvfølgelig Ret i, at min første Udtalelse kun bestod af nogle almindelige Bemærkninger. Men jeg bebudede ogsaa, at naar de ærede Medlemmer, som have stillet Forslag om Ændringer i Lovforslaget, havde haft Ordet, vilde jeg udtale mig om de enkelte Forslag. Jeg skal gøre dette saa kort, som det er muligt.

Lovforslaget kan deles i to Dele, hvad ogsaa Titelen angiver: et Forslag til Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og om Modarbejdelse af venerisk Smitte. Den første Del af Loven angaar altsaa